

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in upravnništvo je v hiši „Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov“,
Komenskega (Poljske) ulice št. 10.

Intonacije in pesmi rimskega misala.

(Dalje)

Sledé oracije; o njih tonih pravi *Directorium Chori S. R. C.* nastopno:
„Toni oracij so troji, slovesni, prosto ferijalni in ferijalni.“

1. 0 slovesnem tonu.

Oracije se pojó v slovesnem tonu, kadar se nahaja *Officium duplex* ali *semiduplex*, kakor n. pr. novi votivni oficiji, ali ob nedeljah *de ea*, v jutranjicah, hvalnicah, maši in večernicah — tudi pri komemoracijah, — dalje *in Missis votivis solemnibus* v strogem pomenu besede. Sicer se vselej pojó v ferijalnem tonu.

V slovesnem tonu se navadno delate dve premeni. Prva je *c h a c c* in se imenuje *punctum principale*; druga je *c h* in se zóve *semipunctum*.

Punctum principale se dela konci prvega dela oracije z zatezo zlogov in s pavzo (oddihom). *Semipunctum* se dela tudi z zatezo zlogov in s pavzo pri naslednjem oddelku, ako je oracija toliko dolga, da pripuša dve premeni. Ako je pa prekratka, kakor n. pr. oracija sv. Kalista, tedaj se rabi le *punctum principale*; *semipunctum* pa se izpusti. Nikdar se ne nahaja narpred *semipunctum*, temuč poje se dalje v enem in istem tonu do konca onega oddelka, ki ima *punctum principale*; potem še le pride *semipunctum*. Ko se je *semipunctum* odpel, ne poje se več noben *punctum principale* ali *semipunctum*, dasi tudi se morda še nahajajo oddelki. Pred vsako vejico (koma) se mora zadnji naglašeni zlog nekoliko zategniti.

Konci oracije treba poslednji naglašeni zlog nekoliko dalje zategniti, kakor pred vejicami, nekako tako, kakor da bi se zategnen samoglasnik na pol podvojil.

Kadar je sklep slovesnega tona *Per Dominum* ali *Per eúndem Dominum*, takrat je *semipunctum* pri *tuum* in *punctum principale* pri *sancti Deus*. Kadar se pa zaključí s *Qui tecum* ali s *Qui vivis*, tedaj se poje samo *punctum principale*, in sicer pri *sancti Deus*.

Postavimo tù za zgled oracijo praznika sv. apostolov Petra in Pavla:

Modus III.

De-us, qui ho-di-érnam di-em A-po-sto-ló-rum tu-órum Pe-tri
 et Pau-li mártý-ri-o conse-crá-sti: da Ecclé-si-ae tu-ae e-
 ó-rum in ómni-bus sequi praecé-ptum; per quos re-li-gi-ó-nis sump-
 sit ex-ór-di-um. Per Dó-mi-num nostrum Jesum Christum, Fí-li-um
 tu-um: qui te-cum vi-vit et regnat in u-ni-tá-te Spí-ri-tus
 sancti De-us, per ó-mni-a sae-cu-la sae-cu-ló-rum.

2. 0 prosto (*simplex*) ferijalnem tonu.

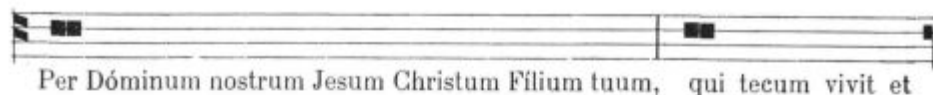
Rabimo ga o *simplex*-praznikih, ferijalnih dnevih, kakor tudi v mašah za rajnke; dalje v petih zasebno-votivnih mašah — tudi, če so z leviti —, izvzemši one votivne maše, katere se opravljajo slično z novimi votivnimi oficiji; enako tudi pri oraciji *Deus, quo et Judas* in *Libera nos* po *Pater noster*-u na veliki petek, na veliko in binkoštno soboto pri oracijah pred sv. mašo, razen onih, katere se beró pri blagoslovljenju ognja in kadila; pri oracijah blagoslovljenja sveč na praznik Marijinega očiščevanja, pri oracijah o blagoslovljenju pepela na pepelnico, pri oracijah o blagoslovljenju oljk na cvetno nedeljo — z daljšim sklepom, pri oracijah litanij in procesij z daljšim sklepom.

Oracija prosto ferijalnega tona se poje vedno v enakem tonu. Vejice in drugi oddelki se označijo z zateganjem, oziroma s pavzo, kakor pri slovesnem tonu. Isto se godi pri daljših sklepih *Per Dóminum nostrum Jesum Christum*, *Per eúndem Dóminum nostrum Jesum Christum*, *Qui vivis et regnas cum Deo Patre*, *Qui tecum*.

Zgled iz *Commune unius Mart. non Pontif.:*

Modus III.

Praesta, quáesumus omnipotens Deus: ut qui beáti Valentini Mártýris
 tui natalítia cólimus, | intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur.

Pred oracijo poje večkrat naslednje:

mašnik, dijakon, poddijakon.

Modus III.

Pred oracijo *super populum* poje dijakon:

Modus III.

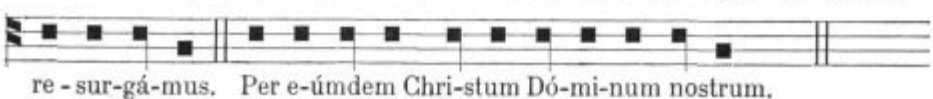
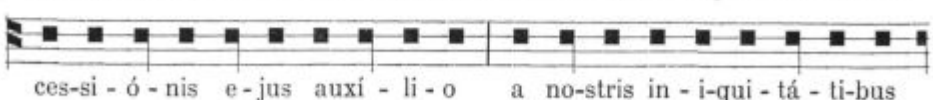
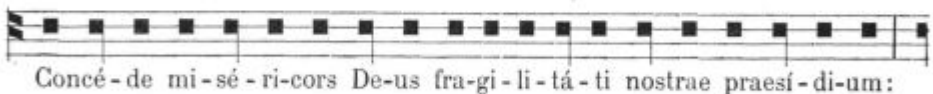
3. 0 ferijalnem tonu.

Ferijalni ton se rabi pri oracijah konci psalterija po marijanskih antifonah, pri oraciji *Dirigere* ad Primam, pri oracijah s krajšim sklepom v oficiji za rajnike, pri oracijah *Litaniarum*, *Aspersionis Aquae benedictae* ob nedeljah, po umivanji nog, pri blagoslovljenji sveč, pepela in oljk, kakor tudi pred in po benedikcijah in drugih enakih oracijah, katere se končajo s *clausula minor* t. j. s *Per Christum*, *Per eúndem Christum*, *Qui vivis et regnas in saécula saeculórum*.

Ferijalni ton se strinja v obče s prosto ferijalnim, le s tem razločkom, da zadnji zlog oracije, pa tudi le zadnje in to pri sklepu s *c* na *a* pade.

Zgled iz konca psalterija po antifoni *Ave, Regina Coelorum*:

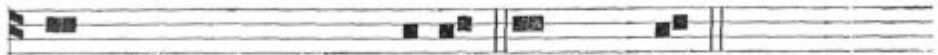
Modus III.

Pri *Missa solennis* poje poddijakon, pri peti maši t. j. *sine Diacono et Subdiacono cantanta* pa na navadnem prostoru s superpelicejem oblečen

lektor (kateri na konci ne poljubi mašniku roke) po zadnji oraciji berilo ali list (*epistola*) po V. načinu na istem tonu, kakor zahteva *Directorium chori Romanum*. Pred vprašajem (?) pa se poje večzložna beseda tako, da pade na njen predzadnji zlog za pol tona nižja nota, na zadnji zlog pa še enkrat ista nota in poslednjič prvotni ton. Ako je pa zadnja beseda pred vprašajem jednozložna, tedaj padeta na-njo oba prej imenovana tona brez vsake druge premene.

Modus V.

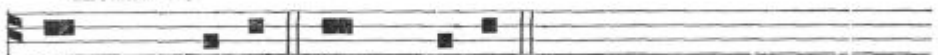

Quis est hic, et laudabimus e-um? Quid igitur lex?

Dné 23. aprila 1875 določila je S. R. C.: „Kadar se poje maša brez služabnikov (dijakona in poddijakona) ter ni nobenega klerika, kateri bi s superpelicejem oblečen list pel, kakor zahtevajo rubrike, tedaj bode poslednjim bolje zadostovalo, da list brez petja celebrat sam bere“.

Directorium chori Romani zahteva, da se evangelij poje. Opomniti je, da pri pikah glas navadno ne pade za malo terco pred šestim zlogom in tudi ne po četrtem. Večji del pa je prikladnejše, da se padec godi pri četrtem. Vprašanje se poje kakor pri listu. Ako je zadnja beseda pred piko jedno-glasna ali na zadnjem zlogu ostro (akut) naglašena n. pr. *Abraham*, tedaj je padec za malo terco še le na prejšnjem zlogu.

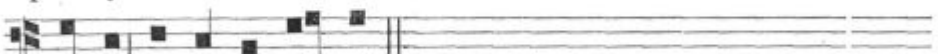
Modus V.

Quia Prophé-ta est. Filii A - bra-ham.

Za sklep velja pravilo o piki; toda zlog terc-kadence ima še naslednjo notno skupino: *a h c*.

Po vsi sv. cerkvi glasi se vedno po isti melodiji intonovani *Credo*, kakor zapoveduje *Missale Romanum* tako-le:

Cre-do in u-num De-um.

V rimskem misalu pa stoji rubrika: „Kadar je pridiga, bodi **po evangeliji**; ob dnevih, ki imajo „Credo“, poje se „Credo“ **po končani pridigi**“. (*Rit. cel. Miss. VI. 6.*)

Ta rubrika je za nas važna, ker pri nas mašnik „Credo“ takoj po odpetem evangeliji intonuje, do konca izmoli ter potem v žagred gré, ne meneč se za petje „Credo-a“ na koru. Saj vendar evangelij in pridiga skup spadata in pridiga ni družega kot razlaganje evangelija (homilija prejšnjih časov).

Odkritosrčen gospod, kateri pa ni naše gore list, pripoznal je pač, da je to pri nas napačno, à opravičeval s tem, da je to „stara navada“, s katero se „par minut profitira, češ, ker se med dolgotrajnim petjem Credo-a v žagradu lahko oddahne, plašč odloži, polagoma na prižnico pride in ondi med petjem še lahko pridigo premišluje“. — Res, tehten vzrok, kateremu niti cerkveno pravilo ni kos: „*Contra rubricas nulla praescriptio*“! (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Ljubljane. V frančiškanski cerkvi so se pele za časa sv. misijona v adventni devetdnevnic (od 30. nov. do 8. dec. l. 1896) sledeče maše:

1. Missa in honorem S. Luciae,	}	zl. dr. Fr. Witt.
2. " " " S. Francisci Xaverii,		
3. " XI. (joncij) Toni,		
4. " Aeterna Christi munera, zl. Giovanni Pierlugi da Palestrina.		
5. " zl. Baldassare Galuppi.		
6. " in honorem S. Francisci Seraphici, zl. Anton Foerster.		
7. " " " S. Josephi,	}	zl. P. Angelik Hribar.
8. " Tota pulchra es Maria,		
9. " zl. Friderik Koenen.		
10. " zl. Feliks Uhl.		

Introitus „Gaudens gaudebo“, koral. — Gradualia „Benedicta es tu“, zl. dr. Fr. Witt. — Offertoria „Ave Maria“ tudi večino zl. dr. Fr. Witt. — Communio „Gloriosa dicta sunt de te“, koral. — „Tantum ergo“, zl. P. Angelik Hribar in zadnji dan 8. dec. „Te Deum“, zl. Fr. Schöpf s polnim tekstom. Poleg tega so se pele „Misijonske pesmi“, zl. P. Angelik Hribar.

V teku devetih dni izvršiti tak vsposed — je orjaško delo, katero samo ob sebi dovolj označi pevski zbor in njegovega vodjo. Vsa čast obema! in ta je tolika večja, ker je bila tudi izpeljava vse hvale vredna.

Iz ljubljanske okolice. Dober, popolnoma umesten se mi zdi nasvet, ki ga je izrazil veleč. g. dopisnik v zadnji številki lanskega letnika (glej dopis iz Ljubljane). Če bi ga le uvaževali gg. skladatelji, zlasti pa tudi gg. organisti in pevovodje, ki prepisujejo pevcem najraznovrstnejše latinske skladbe! Vse drugo veselje bodo čutili pevci do latinskega petja in vse drugačna navdušenost, prisrčnost, pobožnost bo prevejala petje na cerkvenih korih. Tudi priprost vernik bo zapazil spremembo, pripoznal izvesten napredek ter se morda otresel tudi predsodkov.

Ker sem omenil prepisovanje, dovolite mi g. vrednik, nekaj pripomniti! — Potreba prepisovanja raznih glasov in včasih celo partitur, bodisi latinskih ali slovenskih, izvira — kakor je znano — od tod, ker si večina organistov in pevovodij nikakor ne more omisliti za vsako posamno glasbeno delo, za vsako posamno pesem toliko tiskanih izvodov, kolikor ima ravno pevskih močij. Prepisovanje prouzročuje pevovodji mnogokrat precej trudapolnega dela, zlasti pred posamnimi velikimi prazniki. To breme čutijo posebno oni gg., ki orjejo še le ledino v kaki župniji, ali pa jim je mnogo na tem, da uprizorijo večkrat kaj novega.

Hvalevredno je to prepisovanje, vendar ima večinoma en nikakor ne nezaten nedostatek in ta je: „te prepisane pesmi in partiture so in navadno tudi ostanejo lastnina g. organista“. Kaj pomaga torej, ako je organist prepisal v teku več let lepo število partitur in glasov, kaj pomaga, ako so si pevci dotične pesmi priučili in jih tudi prepevali pri službi božji, — ako zapusti g. organist dotično župnijo, dotične pevce in gre drugam službovat, vzemši s seboj vso svojo lastnino, tedaj tudi vse prepisane pesmi??! — Novi pevovodja bo primoran zopet pričeti, kakor je bil pričel njegov prednik; čaka ga novo prepisovanje, pevce pa prej ko ne nov trud!

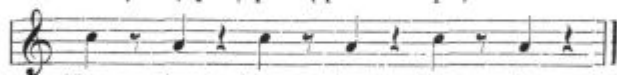
Usojam si torej v ožigled tega nedostatka svetovati preč. cerkvenim predstojnikom, naj blagovoli vsak za svojo cerkev, za svojo župnijo preskrbeti za sleharno pesem, ki se bo pela na koru, partituro in gotovo število glasov, ki naj bi se hranjevali zaznamenovani z župnijskim pečatom v cerkvenem pevskem repertoiru! Le nekoliko kronc pa malo trdnega papirja bo treba na leto od strani predstojnikove, pri g. organistu pa nekaj več veselja in navdušenja za sveto stvar ter malo manj sebičnosti, pa se bo odpravil povsodi ta — vsaj po mojem mnenji — za marsikatero župnijo — na glasbenem polji — usodni nedostatek.

Po nekodi nekateri veleč. gospodje tako že delajo, toda redki so še, silo redki. *)
 Vivant sequentes!

Srčno želeč, da se uvažuje ta za sveto reč cecilijansko gotovo ne nepotreben navet pri posamnih cerkvenih predstojništvih, bivam Vaš stari —n, „vneti cecilijanec“.

Celje. (Razmere gledé cerkvene glasbe med Kranjci in Štajerci.)
 V zadnjih številkah „Cerkv. Glasbenika“ je bilo res mnogo zanimivega čitati, n. pr. gledé občnega zborovanja „Cecilijinega društva“ v Ljubljani, dné 9. novembra lanskega leta. Žal, da mi ni bila dana priložnost zaradi praznika sv. Elizabete se ga udeležiti ter slišati tako krasne skladbe, kakor je Palestrinina maša „Aeterna Christi munera“. Slišal sem že jo dvakrat popevati v Reznu in mi še sedaj po ušesih doni. Dragi bralec! Moj namen ni danes govoriti o cecilijancih v Ljubljanski vladikovini; kajti oni so itak po celi Kranjski, Štajerski in Koroški, celò tudi na Bavarskem dobro znani. Da oni niso zaduji gledé prave cerkvene glasbe, o tem sem prepričan sam, ker sem videl v cerkvenoglasbenem zavodu v Reznu tudi „Cerkv. Glasbenik“ in nekatere skladbe naših mlajših slovenskih skladateljev. Torej čast, komur čast.

Kakšno gibanje je pa v tem oziru med Lavantinci? „O! prav dobro! saj ima vsaka fara organista, ki je prav priden cerkvenik in marsikateri tudi še delaven hlapec; le žal, da se za dobre lastnosti orglavca večinoma malo brigajo. „Presneta reč! naši organisti pa res niso zadnji, ker znajo „kukavico“ izpustiti (pritisniti) in clo v Božiču, sredi zime, ko se sploh malo tičev nahaja po naših krajih“. Nekaj enakega se je godilo pretekle božične praznike blizu Celja, kakor tudi na več krajih spodnjega Štajerja. Da bi se tako prijetno glaseče kukavice tudi mi drugi navadili posnemati od takih pritiskačev, kateri oponašajo to spomladansko tico, mi dovolite, da naslikam tukaj za vzgled par takih prikazni in sicer takole: Tidl, tidl, pum, pum (spremen kopel)

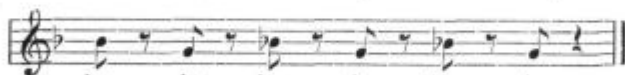
Ku - ku, ku - ku, ku - ku.

včasih pa tudi takole s „flavto“:

ku - ku, ku - ku, ku - ku,

ali pa:

ku - ku, ku - ku, ku - ku,

O okroglih božičnih pesmih, med- in poigrah si ne upam dosti govoriti, razen o „Pastoralu“, ki mi je globoko v srce segel; slišal sem ga sam in se takole glasi:

Dragi bralec! Še brez števila enakih bedarij bi ti zamogel tukaj priobčiti, pa naj pustim za danes, ker mi še drugo gradivo v peresu tiči. Ko sem bil izdal 10 cerkvenih pesnij, oglasil se je orglavec „Halbrumpler“ tako-le zanje: „Bl. gospod! Tu Vam pošljem

*) V nekež župniji na Gorenjskem — vem dobro — ne manjka v župnijskem repertoiru niti jedne pesmi, ki se je pela, bodisi pri kateri koli slovesnosti, v teku treh let.
 Opomba pisateljeva.

70 kr. za Cerkvene pesni ter Vas uljudno prosim, da mi blagovolite naznaniti, če imate kaj poskočnic, maršev itd. za orgle, seveda, ako jih sami komponirate. Ako jih imate, blagovolite mi jih nekaj poslati. S spoštovanjem Vam udani N. N.* Nakaznico imenovanega naročnika dobro hranim v škatljici zaprto za spomin. Še eno dogodbico. Lansko leto je umrl v nekem trgu orglavec in hitro potem je prišel vprašat za to mesto g. X., ki je pa moral takoj pri tej priložnosti vprico č. g. župnika pokazati na orglah, kaj da zna. Konečno se mu je ukazalo, naj napravi še en „marš“, ako ga zna. Seveda revež se je zviljal na levo in na desno kakor bi ga grizlo, potem si pa misli „A, was“ — bodem pa vrezal „mein Oesterreich“, ker zaradi tega znam vendar dobiti to službo, ki je precej mastna. Pri tej poskušnji bil je navzoč tudi ondotni č. g. kapelan, ki je dobro glasbeno izobražen. Kaj si je on mislil o zgoraj imenovanem ukazu gospoda župnika, mi ni znano; menim pa, da ni bil le užaljen, ampak tudi razsrjen.

Ali bi ne bilo dobro, da bi prišel takemu rectorju ecclesiae zdaten migljej od više strani, katera ima nadzorovati službo Božjo in cerkveno glasbo? (Konec prih.)

Iz gornje Savinjske doline. Ko že prinašaš, dragi „Glasbenik“, iz raznih krajev naše slovenske domovine sporočil o veselem, če tudi sporadičnem napredku prave cerkvene glasbe, blagovoli v svoja predala sprejeti tudi ta-le priprost in kratek dopis iz Savinjske doline. Ni mi namen, kaj posebnega izrednega poročati, toda prepričan sem, da resnične prijatelje prave cerkvene glasbe zanima vsako še tako neznatno gibanje na polji preobnove svete glasbe, katera ima v sestrični zvezi z liturgijo služiti Bogu v večjo slavo, vernemu ljudstvu v spodbudo. Ker je moj namen, se nekoliko bolj pomuditi le pri eni, spodaj navedeni župniji, torej prve tri preidimo le ob kratkem, ker mislim, da je že tako marsikateremu bolje znano. Ozmimo se toraj najpreje v dekanijsko cerkev v Gornjem gradu. Ne mislim preveč, ako rečem, da je ondotna cerkvena glasba zares v pravi zgled vsej dolini. In vsakateremu je tudi znano, kako so ondotni č. g. dekan Fr. Dovnik vneti za spodbudno cerkveno glasbo. In orglavca gosp. Savinšeka imajo tudi dokaj spretnega. Dalje preidimo v župno cerkev v Rečico, kjer se pod vodstvom ondotnega č. gosp. kaplana Pivec-a kaj lepo goji in razcvita prav liturgično petje. In tretjič, kar je že vsakemu najboljše znano, je na Ljubnem pod g. skladateljem in orglavcem M. Budnom.

Ali kar še posebno človeka veseli, in kakor sem zgoraj omenil, da se hočem dalje pomuditi, je: kako da se prava cerkvena glasba marljivo goji pri č. oo. frančiškanih v Nazaretu. Bil sem o priliki v tamkajšni cerkvi, in imel priložnost med tem časom poslušati ondotno cerkveno petje. Rečem pa ondotnemu koru in zlasti g. orglavcu Fr. Filip-u v pohvalo, da nisem toliko pričakoval, posebno še, ker sem zapazil le pičlo število pevcev. Petje je bilo vseskozi lepo, cerkveno in pobožno. Pela se je latinska maša gladko in brez napak. Tudi gosp. Foersterjeva latinska maša in honorem s. „Caeciliae“ je na ondotnem koru. Pa ne le samo takrat, ampak kakor sem slišal, da je tudi že drugokrat tamkajšno petje vseskozi pošteno in po cerkvenih predpisih. Sploh, kakor sem zvedel iz zanesljivih virov, da se ondotni g. orglavec Fr. Filip, zelo marljivo trudi in da tudi v svojej široki precej dobro napreduje. Bog daj le mlademu orglavcu tudi vstrajnost za naprej in pa naklonjenost ondotnega častitega samostanskega (cerkvenega) predstojništva. Želja moja, kakor tudi mislim vsih č. gg. bralcev bi bila, da bi nam on sam bolj natanko sporočal, kaj da že vse pojejo; če bi to njemu ne koristilo, spodbujal bi druge k lepemu petju.

Ne morem si pa, končavši te vrstice, opustiti, da mi lo potožim, koliko je še pri nas župnij, da se za pravo cerkveno glasbo nič ne stori. Ne manjkalo bi se pevskih ne gmotnih moči, a glasba v cerkvi je še tako revna, da ne rečem — nevredna, da se Bogu smili. Veliko bi se dalo o tem govoriti, tudi vzroke naštet: zakaj? — toda rajši molčimo, kakor smo molčali že o drugih prilikah. Večni „Pred stolom Tvoje milosti“ jih je zazibal v toliko spanje, da o drugem nič ne slišijo in bode skoraj treba blisk in grom na pomoč poklicati. Vendar želimo, da bi jih rajše ta prijateljski opomin prebudil.

Vzdihnimo le prav iz globočine srca: Pomozi Bog in sv. Cecilija, pokroviteljica svetega petja, k prospedu prave cerkvene glasbe! —č— cecilijanec.

Iz Gorice. „Cecilijansko društvo za goriško nadškofijo“ bode imelo dne 25. febr. 1897. v goriškem osrednjem semeniški občni zbor z naslednjimi točkami: I. Ob 9¹/₂ uri dopoludne v semeniški kapeli; Slovesna sv. maša „in honorem Sanctorum omnium“, zložil Piel op. 72. — II. Radi zborovanja „Sloge“ ob 11. uri bo občni zbor ob 2. uri popoldne. Zborovanje bo obsegalo: 1.) nagovor predsednikov; 2.) poročilo tajnikovo in blagajnikovo; 3.) slučajne nasvete, posebno o mogoči premembi pravil; 4.) Volitev novega odbora.

K sv. maši in zborovanju uljudno vabi vse p. n. gg. društvenike in prijatelje cerkvene glasbe.

Ako bi ne prišlo k zborovanju zadostno število udov, koliko je potrebno za premembo pravil, bode takoj potem drugi občni zbor, kateri je sklepčen brez ozira na število navzočih udov.

Odbor Cecilijanskega društva.

Razne reči.

— Stoletnico je obhajala avstrijska narodna himna dné 12. februvarija t. l. Ta dan l. 1797, kot na 29. rojstni dan cesarja Franca pela se je namreč prvokrat s podloženim tekstom ta Jožef Haydn-ova skladba, katera je bila že l. 1756. za instrumente zgotovljena in pri vojaških godbah navadna. Veličastna pesem je znana po vsem svetu in toliko približljena, da se na Francoskem (zlasti v Lourdes) „Tantum ergo“ po melodiji naše krasne himne često poje. „Bog ohrani, Bog obvaruj“ razlegaj se do nebes kot molitev, da razlije Bog svoj najobilniši blagoslov nad našega ljubega cesarja in nad vsa Avstrijo!

— Druga stoletnica, katero obhaja letos v obče glasbeni svet, posebno pa dunajsko mesto in oni kraji, kjer se čuje nemška pesem, velja slavnemu skladatelju Frančišku Schubertu. Rojen na Dunaji (kjer je bil oče učitelj) 31. jan. l. 1797., je dal 17 let star na svitlo svojo prvo veliko mašo, s katero je že pozornost veščakov nase obračal. Bil je jako plodovit skladatelj, poln originalnosti gledé misli in neizcrpljiv v izumetju; prav zato je zanemarl večkrat pilenje svojih umotvorov in potrebno glasbeno arhitektoniko. Večinoma hodi kot skladatelj za Haydn-om, a vendar se kažejo v njegovih delih že kali takozvane „Zukunftsmusik“. Razen resnično krasnih pesem in komorno-glasbenih del je tudi znanih več cerkvenih skladb, ter med njimi 5 večjih maš v duhu njegovega časa. Število Schubertovih skladb cenijo nad 1000, — ogromno z ozirom na kratko življenje 31 let; umrl je Sch. dné 19. nov. 1828. Dunaj je slavil svojega rojaka z razstavo njegovih del in drugih stvari, katere se njega tičejo.

— Ravnokar je prišel na svitlo 12. letnik dr. Fr. X. Haberl-ovega „Kirchen-musikalisches Jahrbuch für das Jahr 1897“, in velja 2 M. 60 Pf. — O ti zanimivi knjigi prinesemo prihodnjič kaj več.

— Originalen nagrobni napis sestavlja si je l. 1710, umrl J. Thiellen, „magister capellae“ volilnega kneza trevirskega. Tak-le je:

Musicus hic jaceo suspiria moesta trahendo,
Qui feci modulis omnia laeta meis.
Saepius allegro lusi, jam ludo piano
Morales igni purificando notas.
Pio me „qui transis“ duo da suspiria tantum:
Dic, pacem tibi dent astra benigna suam.

Darovi

za novi glasovir v orglarski šoli Cecil. društva v Ijubljani.

„Slava Bogu!“ 2×5	10	gld.	—	kr.
Preč. gosp. Fr. Ferjančič, kapelan trnovski	3	„	—	„
Gosp. A. Petelin, orglavec v Naklem	1	„	—	„

Današnjemu listu pridana je 2. štev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glash. priloge Anton Foerster.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.